

Időszerű-e a Szent István-i örökség? – avagy egy nemzet megmaradásának a feltételei

Hogy a világ ez idő tájt a vesztébe rohan, azt csak az nem látja, aki nem akarja látni. Európa és az amerikai földrész számos országa rálépett az önmegsemmisítés, önpusztítás, önfeladás útjára, s ezt gőzerővel terjeszti is, ráadásul mintegy kötelező cselekedetet. Bizonyítani ugyan nem tudom, de úgy érzem, nincs már olyan erő, amely ezt az erkölcsi züllést, az erőszak, a szellemi és fizikai erőszak elterjedését meg tudná állítani. Hogy miképpen, milyen sátáni erők közvetítésével jutottunk ide, annak megfejtése nem könnyű, de nem is lehetetlen, hiszen a szemünk előtt, fülünk hallatára jönnek létre összeesküvés-elméletek, melyek mára már gyakorlattá, nem is igazán titkolt tényekké váltak. Ez idő tájt azt látjuk, van az a pénz, ami ahhoz kell, hogy a megbolydult világból eddig is hasznot húzók továbbra is garázdálkodjanak. Ez a diagnózis, amely a gyógyításhoz, gyógyuláshoz nélkülözhetetlen, ám a terápia meghatározása elengedhetetlen. Nem kis feladat tehát a vesztébe rohanó világot megváltoztatni, kivált, hogy a változtatás szándéka nemigen látszik, de az viszont biztos, hogy az átalakulás magától nem fog bekövetkezni. A vagyonkoncentráció ugyanis tovább fokozódik, a piaci szemlélet tarol. A csúcstechnológiával felfegyverzett úgynevezett vezető országok hatalma korlátlanul tűnik, biztonságérzetünk viszont egyre csökken. A háttérhatalom szorgosan dolgozik, s aligha hagyja magát le- és meggyőzni. A migránsörületet, a másság ájult tiszteletét, a multikultit és a nihilizmust istenítőket és pártolókat pedig azt hiszik, ők a világot előrevivő lázadók. Csakhogy sokszor bebizonyosodott már a világtörténelemben, hogy az elferdült gondolkodású lázadók nem előre-, hanem félrevitték a világot. (Lásd például a felvilágosodásnak nevezett irtóhadjáratot.) A józan többségnek – ha még egyáltalán többség, és van ereje hozzá, hogy ezt megőrizze – kell vagy kellene tehát nagyon

erősnek, megfontoltnak és okosnak lennie ahhoz, hogy normális mederbe tereljük az életet. No meg nem árt szárazon tartani a puskaport. S mégis, mi lehet az igazi és jól működő iránytű? Csakis a tisztesség és az erkölcs, semmi más. Csakhogy éppen ez a legnagyobb hiánycikk a mai világban.

A bajt tehát már sokan látják, látjuk, de nincs a kezünkben olyan eszköz, mellyel orvosolni tudnánk, amellyel vissza tudnánk állítani a tisztességes, emberhez méltó világot. Európa elveszett, ereje nincs, csak ostoba szózatok elmakogására képesek a vezetői, akikben nincsen hit, nem vezérli őket semmilyen magasztosnak mondható eszmény, de még egy normális gondolat sem fogalmazódik meg a fejükben. A mammon vezérli őket, meg a hatalomvágy, hiszen eladó az egész világ, a sátán járja örömtáncát a pénz körül. És persze örül, mert győzelemre áll.

Senki előtt nem titok, hogy Európa léte, kultúrája három oszlopon támaszkodik. Csakhogy mind a három összedőlt már. Éspedig: a kereszténység, mely a legerősebb és legfontosabb oszlop volt. A kereszténység nem csak az iszlám-invázió miatt van veszélyben. A kereszténység anélkül is visszavonulóban van. Számos nyugati baráttól tudjuk, hogy a kereszténységet megvalítani a nyugati országokban diszkriminációnak számít, mert megsért másokat. Se szeri, se száma az ezt bizonyító történeteknek. Egy keresztet viselő óvónőt például egy-két éve talán Bécsben kirúgtak azért, mert karácsonykor a gyerekeknek a Kisjézuskáról mesélt. Ezzel szemben az iszlám vallást tisztelni kell. No meg a „másságot”.

A második oszlopa, tartópillére Európának a görög filozófia és a demokrácia volt. Volt, de már nincs. Ez az oszlop is összeomlik. Nyugaton már régóta áldemokrácia vagy legjobb esetben párt-demokrácia van, és már régen lóttek a gondolat- és szólásszabadságnak. A harmadik oszlop,

tartópillér a római jog lenne, ám a jog helyzetéről jobb, ha nem beszélünk. Az Európai Bíróság mást sem tesz, csak bővíti az unió hatáskörét és csökkenti az államok szuverenitását, beleszólva mindenbe, ami egyébként saját jogrendszere alapján az egyes nemzetek joga lenne. Továbbá telekürtöli a világot álságos nézeteivel, áldemokratikus elképzeléseivel. Amúgy meg: valaha is megmagyarázták Európa urai, miért jogos és lehetséges földrészünkre zúdítni az iszlám népséget? Gyilkosokkal, területfoglalási szándékokkal érkezőknek mióta jár megbecsülés és megkülönböztetett bánásmód? Ilyet a görög demokráciafelfogás nem ismert.

Ez tehát a helyzet, s innen szép győzni, mondaná egy igazi sportoló. Én meg azt mondom, a világ jelen helyzetét látva bizony jogos a kérdésfeltevés: Időszerű-e a Szent István-i örökség, avagy megvannak-e a nemzet fennmaradásának, megmaradásának a feltételei? Nehéz történelmünk során sokszor voltunk olyan veszélyben, hogy attól tartottunk, széthull a nemzetünk. Most is velünk van ez a veszély. S mert létezik recept a megmaradásra, már „csak” az a feladat, hogy meg kell találni hozzá a megfelelő embereket, akik a „felírt” orvosságot beszedik, a teendőket elvégzik. Méghozzá olyan nemzetközi környezetben, olyan világerők ellen, amelyek pénzben, haderőben, aljasságban, jogsértésben Góliátok, akikkel szemben Dávid csak Istentől kaphatja az erőt. Mit diktál nekünk Isten? Mi van nekünk felírva? Mindenekelőtt a történelmünket ajánlja fel megismerésre, tanulmányozásra. Hogy abból táplálkozzunk és tanuljunk. Jó pár éve Bolbericz atyától hallottam ezt a József Attila-idézetet, mely érvényes üzenet a ma emberének is: „Vegyetek erőt magatokon / És legelőször is / A legegyszerűbb dologhoz lássatok – / Adódjatok össze, / Hogy roppant módon felnövekedvén, / Az Istent is, aki végtelenség, / Valahogyan megközelítsétek.” No, azt hiszem ez az „adódjatok össze”-parancs teljesítése a legnehezebb a szétesett világban. Ugyanakkor hogy is ne lenne időszerű a múlt nagyszerű cselekedeteiből s persze hibáiból is tanulni?! Hiszen miből tanulhatnánk, ha nem elkövetett hibáinkból és múltunk nagyszerű cselekedeteiből?

Iszonyatosan nehéz tehát a feladat! És sajnos nem tudom, hogyan lehet teljesíteni. Összefog-

ni egy széthulló világban? Ami a szemünk előtt hullik szanaszét? Miképpen kezdjük hozzá? Megpróbálok válaszolni, de lehet, nincs igazam. Talán mindenképpen úgy kellene hozzákezdeni, hogy megismerjük igaz történelmünket, amelyről sajnos a ma még élő nemzedékeknek keveset vagy szinte semmit nem tanítottak az iskolában. Szajkózták a bűnös nemzet fogalmát, hamisították a régmúltat éppúgy, mint a közelmúltat, dicsőítették a kommunista, gyilkos eszményeket, és elérték, hogy mindmáig irredentának, fasisztának nevezzenek bennünket. Gazdaságunkat, sajtónkat a rendszerváltásnak nevezett hazugság idején lerabolták, s azóta is, ha nem kozmopolita, ha nem magyarellenes kormányunk van, folyamatosan rossz hírünket keltik. Ezt teszik ma is. Elég, ha megkeresik az ellenzéki sajtó írásait az eucharisztikus kongresszus kapcsán. A csillagot lehazudták az égről a történetekről.

Köteteket lehetne írni arról, hogy miképpen lehet – akár a világ ellenében is – kimászni ebből a csávából. Első gondolatom az volt, hogy a szülőlknek és a tanároknak óriási a felelőssége. Ha rajtam múlna, az igazi tanárok megbecsülésével kezdeném. Ahhoz persze művelt tanárookra s igazi magyar kultúrára lenne szükség. Például azért, hogy megtanítsák, amit ma már egyre kevesebben tudnak, mit is jelent Szent István öröksége. A folyamatos múlt, az államalapítás hőstette. Mit jelent megőrizni egy államot, amely rengeteget küzdött az önállóságáért, a szabadságáért? Mit jelent, hogy Szent István Mária oltalmába ajánlotta az országot? Hogyan lehet egyáltalán Szent István-i módon felépíteni, megerősíteni egy nemzetet, egy országot? Mit jelent férfinak lenni? Nos, ezekről az eseményekről kellene sokat beszélni, tanítani, párbeszédet folytatni és így tovább, mert mindezt, amit az imént felsoroltam, a Szent Korona-tan tartalmazza. Csak éppen ezt a csodálatos örökséget, mely az „adódjatok össze” parancsát is képes megmagyarázni nekünk, elfelejtették tanítani az iskolákban, s tudomásom szerint ma sem teszik.

A neves francia gondolkodó, Simone Weil mondta – s nehéz lenne vitatkozni vele –, hogy: „A szétrombolt múlt sohasem tér vissza. Megsemmisítése talán ezért is a legszörnyűbb vétkek közé tartozik.” Nos, ezt Európa már teljesítette. Sztrombolt a múltját. A Nyugat mindenképpen.

S hogy mi még nem, ez szerencsésnek mondható, s talán erre lehet építkezni. Nem vagyok a Szent Korona-tan szakértője, de még csak jó ismerője sem. Szent István kora viszont mindig is érdekelt. Tudom, hogy koronánk egy titkokkal, misztériumokkal rendelkező szent tárgy, melyről ismerői régóta állítják, hogy „a Szent Korona Isten gondolata a magyar létről, magyarságról, magyar küldetésről”. S mert ez így van, hát ezt a gyönyörű és titokzatos kijelentést igenis fel kell használni az érdeklődés felkeltésére, s közösen – ifjaktól vénekig – el kell gondolkodni jelentésén, beszélgetni róla, kiterjeszteni műveltségünket minden téren, mely ennek a titoknak a megismerését segíti elő. Megismerni azt, hogy a Szent Koronánk szabadságjogokat és jogbiztonságot is jelentett számunkra, felelősségérzetet, s mindez egyben a méltóságteljes magatartás kultuszát is erősítette az emberekben. Hosszú és érdekes története van mindennek, éppen ezért kellene sokkal jobban beleépíteni a mindennapokba. A gondolat ugyanis erő. Kisugárzó erő. Éppen ezért volna jó a múltból kapott örökségünket őrizni, terjeszteni, gondolkodni róla. Ha csak annyit mondunk a ma emberének, ami a Szent Korona-tan egyik alapelve, hogy „törvénysértés jogot nem alapít”, akkor kérdezem: ugye nem kételkednek benne, hogy erről a négyszavas kijelentésről rengeteget lehetne közösen elmélkedni, és meg lehetne érteni a tan magasrendű szellemiségét? No és az örökös jogsértőket figyelmeztetni arra, hogy vannak nekünk kötelező erkölcsi törvényeink, melyek betartatása kötelességünk. Persze bátorság is kell hozzá, amely szerintem manapság igencsak hiánycikk.

Ha valaki elkezd megismerkedni a Szent Koronával és tanával, biztos vagyok benne, hogy büszke lesz mindarra, ami benne foglaltatik. És megnő az önbecsülése, ami hite- és bizalomvesztett korszakunkban nagyon fontos. S azzal a tudással is gazdagabb lesz, hogy egy nemzetnek három fő kincse van: a nemzet becsülete, függetlensége és nagysága. Ezt Teleki Pál hajdani miniszterelnökünk mondta egykoron, ám azt hiszem, az ő nagyságáról sem sokat tanítottak-tanítanak a ma még élő nemzedékeknek. Pedig volna mit.

Kocsis István írótól, a Szent Korona-tan kiváló ismerőjétől hallottam évekkal ezelőtt azt a mon-

datot, mely szintén elgondolkodásra ad okot, miszerint: „Egy jogfolytonosságot vállaló országban a törvény gyémántból van, egy jogfolytonosságot tagadó országban üvegből.” No, én ma csak az üveget látom, a gyémántot nem, sajnos nálunk is, ahol bárki rátámadhat saját nemzetére, s lehet belőle jól megfizetett uniós bérenc, hazaáruló. A Szent Korona-tan ismerői tudják, hogy a tan szabályai szerint a legfőbb vezető sem fordulhatott szembe a „főhatalommal”, azaz mindazzal, ami a tanban benne van.

Nos, rengeteg gondolkodnivalót kínál a Szent Korona léte, tana, az egész történelmünk valamennyi titkával, tragédiájával, szépségével és hősiességével. Már csak arra kellene rájárnunk, hogy miképpen szállhatunk szembe az ősi törvények ellenzőivel, tagadóival, a történelemhamisítókkal, a cinikus, mindenre kapható Biberachokkal, a vérmaterialistákkal. Az igaz történelemoktatás szükségességét már említettem. A második nagy falat a kultúra lenne. Csodálatos dolgok történtek az elmúlt években. Történelmi emlékeink, várak, kastélyok felújítása, díjak alapítása, szépséges ünnepek megrendezése, nagyjaink megbecsülése és így tovább. De nem elég! A hétköznapiok megjavítása lenne a nemzet fennmaradásának a fő feltétele. Mondom én. De nem tudom, mit mondanak mások. Mert nincsenek találkozó, nem fog össze igazán az értelmiség, hogy meghatározza és el is végezze feladatát, azaz megvitassa, mit ér az ember, s mi a feladata, ha magyar értelmiségi. Holott ennek a tőpontos elemzése, megválaszolása nemzetünk fennmaradásának feltétele. Mint ahogy az is: bebizonyítani, hogy van mit tanulnunk a múltunkból! Mert ez nagyon is időszerű.

Ha tehát azon elmélkedünk, mik is egy nemzet fennmaradásának a feltételei, akkor először is meg kell vizsgálnunk, milyen hibákat követtek el azok a nemzetek, amelyek eltűntek a történelem süllyesztőjében. Ha elfogadjuk, s én azt teszem, hogy Isten teremtette a világot, akkor feladatot is adott nekünk. Az említetteken kívül azt is rákötötte például, hogy a múlt tanulságaiból építsük a jövőt. Ismerjük meg múltunkat, kultúránkat, egymást és másokat, hogy képesek legyünk abból is tanulni.

Még egy számomra fontos gondolatot szeretnék megosztani. Bár – ahogy említettem – ren-

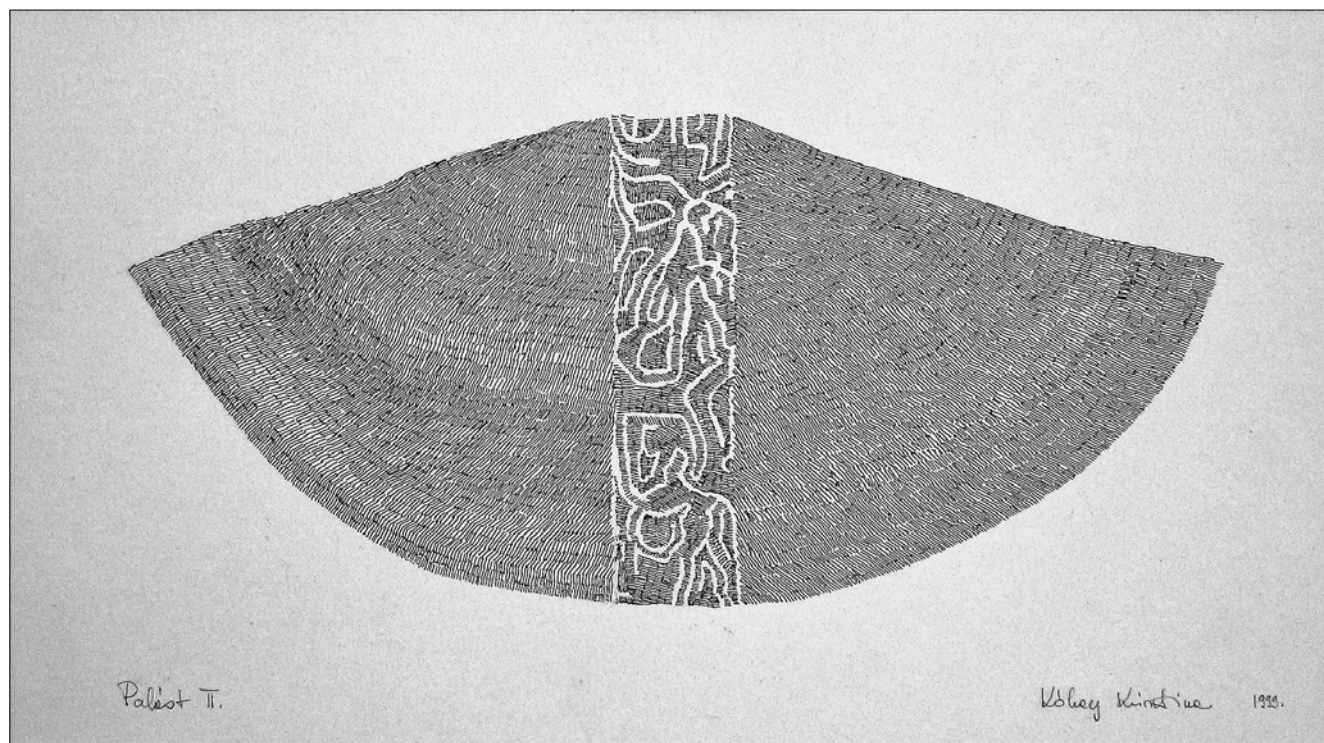
geteg lélekemelő, történelmünk megbecsülését jelző esemény történt az elmúlt években, egyvalami hiányzik, s nemcsak nálunk, hanem az egész világon. A rend. Az áhított rend. A világ normális és tisztességes fele nem mer rendet csinálni. Megtámadja a távoli Keletet, a Közel-Keletet, de rendet teremteni az erkölcs normáit betartva nem mer. Gyáva. Nem tudom, miért, talán a hatalmát félti? Lehet. De közben elveszti a méltó életet. S a nagy kérdés most is az, miképpen lehet visszanyerni ezt.

Jó néhány évvel ezelőtt ráleltem egy fontos, számomra nagyon is fontos „receptre”. Egy találkozó volt ez, mégpedig egy könyvvel való találkozás. Sík Sándornak, a nagyszerű piarista tanárnak és költőnek az egyik írása akadt a kezembe. És soha többé nem tudtam szabadulni gondolataitól, melyeket most idézek:

„Magyarnak lenni Szent István tanítása szerint erkölcsi fogalom – még senkit nem tesz magyarrá az, hogy magyarul beszél. Ez még nagyon kevés. Senkit nem tesz magyarrá az sem,

hogy a vére magyar. Sőt még az sem, hogy magyarnak vallja magát: ugyanis a magyarságot erkölcsi küzdelemmel, Isten-sürgette cselekvéssel kell kiküzdeni. Magyarnak lenni erkölcsi lendület. Magyarnak lenni hit. Hit a magyarság hivatásában, hit abban, hogy Isten akar velünk valamit, és hogy a magyarság képes megvalósítani ezt az isteni gondolatot. Magyarnak lenni szeretet, együttérzés, átölelése mindannak, ami magyar. A magyar földnek, utolsó talpalatnyi rögének, a magyar történelemnek, minden mozzanatával, a magyar embereknek, valamennyinek, a 3 millió koldusnak és az emberhez nem méltó életet élőnek is. Ez cselekvés: levonni a konzekvenciáját ennek a hitnek és ennek a szeretetnek, tenni tunyaság, kényelem, önérdek ellenére is, amit erkölcs, amit lelkiismeret, amit Isten, amit Szent István megkíván – ezt jelenti magyarnak lenni Szent István szerint.”

Meglehet, ez a magatartás megmaradásunk feltétele és biztosítéka. Ám hogy könnyű lenne megvalósítani, azt senki sem merné állítani.

Palást II.